

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XII

číslo 3 – březen 2007

www.biskupstvi-ltm.cz

Poutě k výročí Svatoštěpánské kapituly

V rámci oslav 950. výročí Kapituly sv. Štěpána v Litoměřicích zve poutníky ze severních Čech litoměřický biskup Mons. Pavel Posád a probošt kapituly Mons. Karel Havelka na čtyři pouti vikariátů do bazilik v litoměřické diecézi.

Při březnovém setkání okrskových vikářů v Litoměřicích ozřejmil biskup Pavel dvojitý smysl těchto poutí. Prvním cílem je:

Objevit význam Kapituly sv. Štěpána pro dnešní církev a druhým pak: Obnova duchovního života v litoměřické diecézi.

Jako motto všech vikariátních poutí byla zvolena slova: „S nadějí na cestě“, protože všichni představujeme putující Boží lid. Je úkolem nejen kněží, ale i těch, kteří o těchto poutích vědí, pozvat i další lidi, aby něco udělali pro obnovu svého duchovního života i diecéze. Biskup Pavel Posád doplnil, že je možné, aby lidé jezdili na všechny pouti. „Aby naše uvažování nekončilo jen u ‚já a moje farnost‘, abychom měli zkušenost s církví v diecézi a také s univerzální církví, která nese jméno katolická. Také Kapitula sv. Štěpána a její význam musí být chápán v širších souvislostech.“

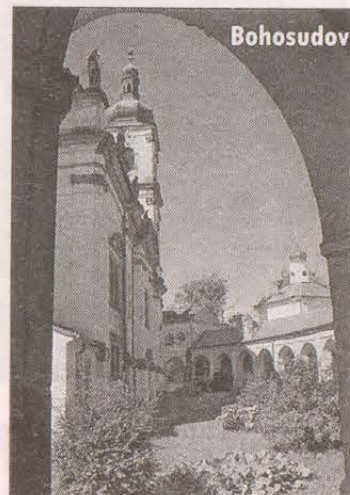
Hlavní oslavy začnou v pátek 8. června 2007 odborným sympoziem v Kulturním

domě v Litoměřicích, pořádaným ve spolupráci s ústeckou Univerzitou Jana Evangelisty Purkyně, kde přední odborníci zhodnotí uplynulých 950 let. Dále bude v biskupské rezidenci od 17 hodin vernisáž výstavy tzv. Zakládací listiny Kapituly sv. Štěpána (pro laickou veřejnost pak bude výstava zpřístupněna po následující čtyři dny) a v 19 hodin v katedrále slavnými, latinsky zpívanými nešporami za účasti členů ostatních kapitul z Čech i zahraničí.

V sobotu 9. června v 10 hodin bude hlavní diecézní pouť k 950. výročí Kapituly v litoměřické katedrále. V odpoledních hodinách od 14 do 18 bude možné shlédnout vzácné dokumenty v biskupské rezidenci a večer od 19 hodin pak oslavy tento den vyvrcholí slavnostním koncertem v katedrále.

Následující den v neděli 10. června bude výstava listin přístupná od 14 do 18 hodin, v pondělí 11. a v úterý 12. června pak kromě odpoledních hodin také pro školy od 9 do 12 hodin.

md

Bohosudov

Filipov

Litoměřice

Česká Lípa

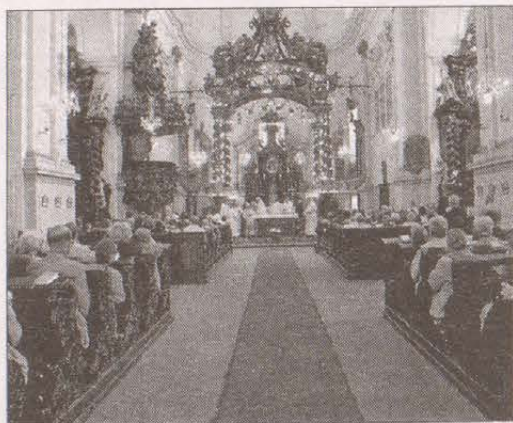
Hejnice

Program dvou prvních poutí vikariátů

Bohosudov 21. dubna

Tuto pouť pořádají dohromady tři vikariáty, a to krušnohorský, lounský a teplický. Velmi se doporučuje, aby se poutníci přihlásili z důvodu koordinace co nejdříve u svých farářů. Poutníci některých farností poputují pěšky, zejména ti mladší.

Již ráno od 8.30 do 9.30 hodin bude v bohosudovské

bazilice zkouška hudebníků a zpěváků pod vedením skladatele a dirigenta Miloše Boka, který při mši provede svou skladbu

Missu Solemnis. To ovšem neznamená, že by poutníci byli nějak vytěsněni ze zpěvu při mši svaté. Právě naopak budou mohutně podpořeni.

V 9.30 hodin začíná příprava na liturgii modlitbami v bazilice a celkovým usebráním se. Z každého vikariátu budou vybráni kněží-zpovědníci, kteří v ambitech bohosudovské baziliky budou zpovídat, a to jak přede mší, tak i po mši svaté. Na pouti je zvlášť vhodné přistoupit ke svátosti smíření.

Mše svatá začíná v 10.00 hodin. Mešní formulář bude z památky Panny Marie pro dobu velikonoční. Prvé čtení při liturgii případně na lektora z lounského vikariátu, 2. čtení na lektora z krušnohorského vikariátu. Přímluvy pronesené při bohoslužbě připraví vikariát teplický. Jednotlivé služby určí vikáři vikariátů, tj. lounský vikář R.D. Werner Horák, krušnohorský vikář R.D. Jan Kozár a teplický vikář P. František Pospíšil SDB. Netřeba se obávat, že by při svatém přijímání se na někoho nedostalo, podávajících kněží bude dostatek.

Po mši svaté bude připraven na oběd pro zájemce guláš, který uvaří školní jídelna bohosudovského Biskupského gymnázia.

Odpolední program pro poutníky pak bude pokračovat od 13.30 do 15.30 hodin. Přesnější informace o tomto programu budou upřesněny později, ale o překvapení nebude nouze. Chystají se také plakátky k této pouti, které by měly být vyvěšeny v každé farnosti.

Závěr vikariátní pouti těchto tří vikariátů je plánovaný na 15.30 hodin, zakončený pak požehnáním.

Filipov 28. dubna

Na tuto pouť budou putovat poutníci z vikariátů litoměřického, ústeckého a děčínského, ale budou vítáni i poutníci z celé diecéze a i odjinud.

Od 9.30 se ve filipovské bazilice bude konat příprava na liturgii. Návčiv ministrantů byl svěřen pod vedení kostelníka litoměřické katedrály a ministranti ze všech farností jsou vítáni, hlase se v sakristii baziliky.

Také zde budou určení zpovědníci z každého vikariátu ke zpovědní službě.

Liturgie bude v barvě červené, protože zvolený formulář bude ze svátku sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka a věříme, že nás také sv. Vojtěch bude na této pouti provázet svou přímluvou. V bazilice bude také umístěna putovní výstava o sv. Vojtěchovi, která po skončení pouti bude převezena do katedrály v Litoměřicích.

Rovněž zde, a to je stálé pravidlo i u ostatních těchto poutí, začne mše svatá v 10 hodin. Lektora prvního čtení ze svátku sv. Vojtěcha určí za děčínský vikariát P. Jozef Kujan SDB, druhé čtení pak případně lektorovi z litoměřického vikariátu, kterého určí generální vikář a probošt svatoštěpánské kapituly Mons. Karel Havelka, evangelium pak přečte jeden z přítomných jáhnů. Příprava přímluv při bohoslužbě je svěřena R.D. Jiřímu Voleskému z ústeckého vikariátu.

Koordinaci liturgické hudby má na starosti varhaník filipovské baziliky pan Chlum, s nímž, pokud se budou některé sbory chtít aktivně zapojit, je třeba vše domluvit.

Po mši svaté bude oběd, na který místní hasiči připravují klobásy a guláš.

Odpolední program začne od 13 hodin nejdříve slovem litoměřického biskupa Mons. Pavla Posáda. Posléze společenství z Trmic uvede divadelní hru o sv. Vojtěchu, poutníci z děčínského a ústeckého vikariátu podají svá svědectví víry, které budou provázeny rytmickými písněmi. O závěrečné slovo k těmto svědectvím víry poprosíme opět otce biskupa Pavla.

V 15.00 hodin začne příprava na závěrečnou adoraci zpívanými litaniemi k patronům země České a po nich eucharistický výstav. Závěrečné požehnání bude pak v 16 hodin.

3. vikariátní pouť vikariátů se koná v Hejnicích 5. května 2007 (vikariáty liberecký a turnovský) a 4. vikariátní pouť vikariátů bude v České Lípě 19. května 2007 (vikariáty českolipský a mladoboleslavský). Mše svatá vždy v 10.00 hodin, podrobnější informace budou uveřejněny.

Velikonoce – svátky tajemství

Velikonoční události jsou doslova nabitě tajemstvími. Já jsem vzkříšení a život, říká Ježíš nad hrobem Lazara, tváří v tvář zmaru, kterého je kolem nás až příliš. Ale i Ježíš sám to zažil. Getsemanská zahrada, bičování, křížová cesta, kopím probodnutý bok... Mystérium Kristova utrpení pro spásu světa, které odložili mocní tohoto světa do hrobky ve skále, se ponenáhlu mění v tajemství zmrtvýchvstání. Tajemná je i předzvěst, se kterou přichází zmatená Máří Magdaléna, takže si apoštolové nevěřícíně ťukají na čelo a někteří se jdou podívat ke hrobu. Vůbec všechny zprávy o vzkříšení jsou obestřeny tajemstvím, takže ani nelze přesně zrekonstruovat, jak jednotlivé události následovaly. A asi se to nikdy nedozvíme. Boží věci už se vymykají lidským rozměrům. Ehjé ašer ehjé, Jsem, který jsem. Jsem stále, říká Bůh, když definuje své tajemné jméno a svou tajemnou podstatu. To znamená „Jsem život“.

Lidské tělo Krista bylo zranitelné a mohlo trpět a dokonat svou činnost. To je také tajemství – tajemství kenoze, sebezmaření Krista, který jakožto Bůh samozřejmě „za běžných okolností“ byl nezranitelný. Toto tajemství nám lidem se zranitelným tělem nepřipadá zvláštní, ale z pohledu Boží Trojice jde o velké mystérium.

Mnohem větším tajemstvím, které se lidé snažili a snaží napodobit co svět světem stojí – jednak skrze vědu, jednak skrze magii – je oživení mrtvé tělesné schránky. Božství Ježíšovo po Velkém pátku neomylně žilo dál a po určeném čase oživilo tělesnou schránku. Toto oživení těla přináší už ale novou kvalitu. Ježíšovo lidské tělo už není zranitelné, nepodléhá smrti, je takzvaně „oslavené“. Další tajemství víry. Ježíš může procházet dveřmi, rychle se přemísťovat v prostoru, zároveň zůstává hmotný:

učedníci vkládají ruce do jeho ran, Ježíš s nimi večeří. Ježíšovo tělo totiž bylo prodchnuto Duchem svatým v plnosti. Na toto tajemství a jeho naplnění na nás se všichni těšíme.

Úloha Ducha svatého, Ducha Božího je u vzkříšení nezbytná. Duch je to,

kdo dává nový život. Jako na počátku světa vdechl Bůh do Adamova chřípí svého Ducha, aby oživil tělesnou schránku, tak Kristus dává svého Ducha všem těm, kteří při křtu odkládají svůj dosavadní tělesný a hříšný život. Ježíšův Duch rodí k novému životu. Ovocem těla je smrt, ovocem Ducha je život. Svatý Pavel mluví o tajemství působení Ducha svatého takto: A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. Tajemství, které začíná křtem a biřmováním a dovršuje se v životě věčném. Máme tedy během velikonočních svátků dost materiálu na přemýšlení – a nejen na přemýšlení, ale i na žasnoutí. Více si uvědomme to, co opakujeme po každé konsekraci: Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste. O velikonočních se k našim hlasům vyznávajícím Tajemství víry přidávají hlasy nově pokřtěných bratří a sester. Pamatujme také zvláště na ně.

*P. Miroslav Dvouletý,
zástupce šéfredaktora*

Vážení čtenáři,

břežnová Zdislava nás seznamuje se stavem příprav na oslavy výročí 950 let naší Kapituly svatého Štěpána. Naleznete v ní pozvánky na první dvě poutě vikariátů do Bohosudova a Filipova včetně programu a zaměření těchto poutí.

Přijďte nás navštívit

Naše redakce by ráda těchto poutí využila k setkání se svými čtenáři. K vašemu seznámení s těmi, kdo se na její tvorbě podílejí a našemu se svými čtenáři. Byla by to také příležitost k seznámení se Zdislavou pro věřící, kteří tento diecézní měsíčník zatím neznají. Není to pro nás jednoduchý úkol, neboť na některých poutních místech – třeba ve Filipově – není k tomu potřebné zázemí. Vše je zatím ve stadiu příprav a uvidíme, na kolika místech budeme moci toto setkání uskutečnit.

Ceny pro luštitelé

Pro luštitelé našich křížovek, testů a fotohádanek máme novinku. Kdo pošle odpovědi na adresu ŘMK děkanský úřad, Kostelní 55, 431 11 Jirkov, má naději, že bude vylosován a získá pěknou knížku. Odpovědi je nutné poslat vždy do termínu uzávěrky následující Zdislavy, nyní to je 19. dubna.

Pomozte nám dělat Zdislavu

Pravidelně se na vás obrácíme s výzvou ke spolupráci. Uvítáme informace o akcích pořádaných ve vašich farnostech a pozvání na ně. Někdy se podaří získat k vám zajímavou osobnost – vloni to měl být např. papežský nunciatus – a to by o svojí účasti asi uvažovali i věřící z dalších částí diecéze. Můžete namítnout, že mnohé, co se u vás děje, lze nalézt na vašich webových stránkách. Ale redakce nemůže stačit pravidelně sledovat všechny weby našich farností a dalších organizací. A naše adresy naleznete v tiráži Zdislavy.

Jak krásně oslatit zlatou svatbu

Každý den slyšíme při mši svatě úmysl, na který je sloužena. Většinu z nich projdeme bez zvláštních emocí, hlavně pokud se nás netýká. Mezi mnoha jinými se objevuje – ne často, ale přece – jeden zvláštní: poděkování za 50 let společného života. A najednou reagujeme trochu jinak. Proč? Co nás zaujalo? Manželé si vzpomenou na svůj společný život. Ti, které jejich partner předešel do věčnosti, na léta prožitá spolu. A mladí si možná položí otázku: „Je to vůbec možné? V dnešní době? Jak mohli spolu tak dlouho vydržet?“ Bylo by dobré, kdyby si opravdu všichni odpověděli na tyto nebo podobné otázky.

Ano, toto jubileum nás má zaujmout. Dva lidé, kteří ho slaví, jsou důkazem, že přes všechny problémy, těžkosti, rychlost dnešní doby a nepřejícnost vůči manželství z mnoha stran společnosti je to možné! Že je v lidských silách, navzdory všem názorům prožít krásná léta. Že Bůh nabízí a dává své milosti v této svátosti. Chce to jenom malý krok ze strany člověka – přijmout je a žít.

A Církev nepřehlídí toto jubileum. Padesát společných let nebo také dvacet pět (stříbrná svatba) je možné slavit nejenom se svými blízkými, ale i v liturgii, protože misál má zvláštní mešní texty pro tuto příležitost. I jiné výročí (20, 30, 40 let) je možné oslatit při mši svatě. Existuje lepší způsob, jak říci Bohu svoje „Díky, Pane, a pomáhej nám dále“, a tak začít oslatu se svými blízkými a přáteli?

Nebojte se požádat o toto slavení při zapisování mešního úmyslu „na poděkování za 50 (25) let společného života“. Obnova manželského slibu a zvláštní požehnání od Boha stojí za to, aby vás chvíli měli za „staré blázny“, kteří pár okamžiků stojí před oltářem. Vždyť my všichni chceme být blázny pro Krista v tomto světě. Dáváte tak najevo, že Bůh ve vašem společném životě má své místo.

P. K.

Jsme Božími dětmi

Motto: Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Jan 1, 12

Odjížděl jsem z Litoměřic 10. března ze setkání katechetů nadšený. Cítil jsem potřebu se rozdělit. Jak jinak než s vámi, čtenáři Zdislavy.

Dopoledne i odpoledne před 25 katechetů stál jediný přednášející. Skromný a přece lidskostí velký docent Teologické fakulty v Olomouci P. Dr. Ludvík Dřisál ThD.

Při úvodní mši svatě, kterou sloužil biskup Pavel Posád, stál spolu s vedoucím Katechetického střediska P. Radkem Jurnečkou po jeho boku. Usmíval se, když biskup zdůrazňoval, abychom pozdravení pokoje předávali s takovou radostí, jako přijímáme nejsvětější svátost.

Usmíval se, když biskup na závěr mše vysvětloval podmínky přijetí Eucharistie v jednom dni dvakrát. Bylo úsměvné, když katecheté poučení říkali nahlas spolu s biskupem. V kapli diecézního domu kardinála Trochty jsme vytvořili společenství Božích dětí s představeným diecéze.

Po mši svatě ve dvou přednáškách „Katecheze a zkušenost člověka“ a „Katecheze a výuka náboženství“ pak exceloval již zmíněný Ludvík Dřisál. Často jsem se při jeho slovech vracel v duchu do třídy mezi děti. Uvědomoval jsem si svou roli před nimi, protože katecheze je předávání víry, uvažování o zkušenostech přirozeného života. Katecheze je aplikace věrouky a mravouky do života, přechod k životu z víry, sbližování života jednotlivce s Písmem svatým a konečně, jako nejdůležitější, doprovázení mi svěřených sester a bratrů včetně dětí. To ony nám už jako maličké kladou otázku „Proč?“ A to je vlastně otázka náboženská. I nevěřící ji kladou v mezních situacích a čekají na ni odpověď. Opět jsem si vzpomněl na kondolenci od věřící ženy z východních Čech. Pod projev soustrasti nad úmrtím manželky připsala drobným písmem velká slova: „Boží vůle nezná žádné proč“.

Před odpolední přednáškou „Katecheze a výuka náboženství“ bylo přednášené předáno v perfektním písemném provedení. Na levé straně listů byly uvedeny základní myšlenky přednášky, pravá sloužila k psaní vlast-

Ilustrační foto Jan Mucek

ních poznámek. S citem pro realitu byl uveden vzorek situace v terénu. Kněz: „Včera byly děti šikovné, ale když jsem je v sobotu zkoušel, to bylo utrpení“. Katechetka: „A to kdybyste věděl, co mi dalo práce, než se to naučily“. Kněz: „No nic! Zaplať Pán Bůh, že ještě i letos máme u stolu Páně přes 20 dětí“. Katechetka: „Otče, jste hodný, že jste všechny připustil. Vždyť bychom si tolik rodičů popudili“. A já se ptám: „Zklamání? Odpovím příběhem jedenáctiletého děvčete. To doprovázelo na popeleční středu starší ženu do kostela. Mnoho jí vysvětlilo o kostele. Upozorňovalo ji, jak se má zachovat v jednotlivých částech mše svatě. Doprovázení vyvrcholilo po udělení popelce. „Vy jste si nešla pro popelec?“ S úsměvem sáhla na čelo a následně na čelo paní udělala křížek. „Tak se rozdělíme“ dodala. Pro paní to byl velký zážitek, o kterém mi s radostí vyprávěla.

Chci vás všechny povzbudit. Naše práce není zbytečná a marná. Zasíváme semínka víry. Nebylo by sklizně, když by nebylo setby! Vždyť těm pak, kteří naše snažení přijmou a uvěří v jeho jméno, dá Bůh moc stát se Božími dětmi. Nedejme si zklamáním zamlžit cíl našeho snažení.

František Němeček, Mladá Boleslav

Biskup Posád slavil tři roky od vysvěcení

V neděli 25. února jsme s naším otcem biskupem při mši svaté poděkovali za 3 roky jeho služby v litoměřické diecézi.

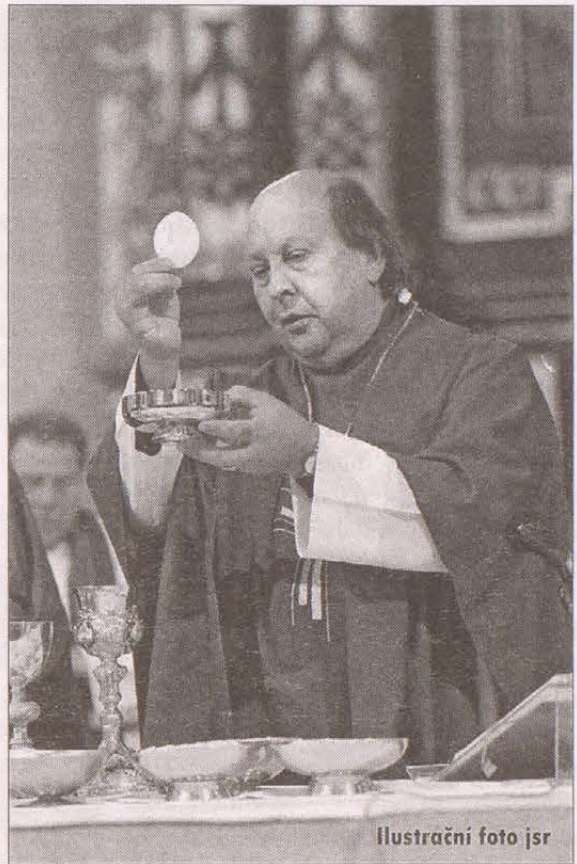
Bohoslužba, ač postní, byla radostná, také proto, že na začátku bylo přijato do katechumenátu několik nových uchazečů, kteří se nyní rok budou připravovat na svůj křest. Dalším osmi katechumenkám, které budou pokřtěné již o těchto Velikonocích, předával pan biskup „poklady církve“ - „Credo“ a modlitbu „Otče náš“.

Již v přímlovkách se objevilo několik proseb v souvislosti s biskupovým jubileem. V závěru mše svaté přišla na řadu slova díky. Nejprve promluvil za kněze P. Martin Davídek, pak zástupci věřících s kyticí fialových květů. Doslova řekli toto: „Milý otče biskupe, před třemi roky jste byl v této katedrále posvěcen na našeho biskupa. Nikoliv nějakým administrativním úkonem, nýbrž samým Ježíšem Kristem vám byla svěřena veškerá moc nad touto diecézí, abyste rozvazoval, co je třeba rozvázat a svazoval, co se má svázat. Je ostudné, že ještě po třech letech stále jiní chtějí místo vás rozvazovat a svazovat a někteří milovníci starých pořádků by možná nejraději svázali i vás, abyste tu nezaváděl pořádky nové. Jako Boží lid nerozumíme této situaci, nechápeme, jak prospívá církvi a nevíme, kdo má zájem na tom, aby se tato situace prodlužovala. Jan Werich v jednom svém

slavném monologu říká: „Když už člověk je, tak má koukat, aby byl a aby byl to, co je, a ne to, co není...“ Mohli bychom to parafrázovat: Když už tady biskup je, přejeme si, aby byl se vším všudy, a ne aby si jeho pravomoci přivlastňoval někdo, komu to vůbec nepřísluší.

Přišel jste mezi nás jako pastýř, a my jsme se za ty tři roky nescíslněkrát přesvědčili o tom, že jste pastýř dobrý, který dává život za své ovce, který nás má rád, přináší nám Kristovu lásku, kterému na nás a na této diecézi záleží. Chceme využít této příležitosti, abychom vám řekli, že také my vás máme rádi, že za vámi stojíme a vyprošujeme vám hodně zdraví, hojnost darů Ducha svatého a hodně síly, abyste zvládl všechny těžkosti a aby Boží věc zvítězila“.

Otec biskup pak řekl, že si původně přál být nějaký čas biskupem světicím a po nabytí zkušeností s tímto úřadem teprve převzít všechny povinnosti biskupa sídelního. Díky okolnostem se

Ilustrační foto jsr

mu v podstatě tato vize splnila a nyní již doufá, že se věci co nejdříve pohnou a dají do pořádku a že bude moci již brzy vykonávat svůj úřad naplno. Přesný den výročí biskupského svěcení - 28. únor - prožíval s ostatními biskupy na Svatém Hostýně při postních duchovních cvičeních. (m. l.)

Přání litoměřického biskupa Mons. Pavla Posáda k Velikonocům:

Nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu... Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli. (1Kor 15,17.20)

S blížícími se Velikonocemi se chci s vámi podělit o radost, kterou prožívá naše diecéze. Slavíme po celý rok 950. výročí založení Svatoštěpánské kapituly. Chápeme toto výročí jako výzvu k hlubšímu pochopení významu Svatoštěpánské kapituly nejenom v historii, ale zvláště dnes a zítra. Toto jubileum je však pro nás mimořádnou příležitostí k prohloubení duchovního života v diecézi nejenom u věřících, ale také hledajících a všech lidí dobré vůle.

Po celou postní dobu žijeme touto myšlenkou, a pak zvláště v době velikonoční, kdy budeme konat čtyři diecézní pouti vikariátů (21.4. Bohosudov, 28.4. Filipov, 5.5. Hejnice a 19.5. Česká Lípa - vždy v 10.00 hodin).

Hlavní motto těchto poutí je: „**S nadějí na cestě**“.

A naši nadějí je UKŘIŽOVANÝ A ZMRTVÝCHVSTALÝ KRISTUS.

Prosím vás o duchovní spojení v modlitbě a skrze přátelství a lásku při tomto našem jubileu, tak významném pro celé Severní Čechy. Také já vám slibuji, že vám budu po celou Velikonoční dobu 2007 vyprošovat hojnost darů a milostí pro váš život, vaši službu i poslání, které vám svěřil Bůh. Rád vám žehnám!

Sedm proseb v modlitbě Otče náš – IV. díl

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi

Čas od času si povzdechne: „Dělal jsem, co jsem mohl a nic z toho, no tak tedy – děj se vůle Boží“. Až když rezignujeme, pouštíme Boha do našeho života a plánů. Je to správné? Kéž bychom měli takovou touhu konat vůli Boží jako Ježíš: *Mezitím Ježíše prosili jeho učedníci: „Mistře, pojez něco!“ On jim řekl: „Já mám k nasycení pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci si mezi sebou říkali: „Přinesl mu snad někdo něco k jídlu?“ Ježíš jim řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli Toho, který mě poslal a dokonil jeho dílo.“ (Jan 4, 31nn)*

Ve třetí prosbě se tedy modlíme k našemu Otci, aby sjednotil naši vůli s vůlí svého Syna, a aby se v životě světa dokonil jeho plán spásy i skrze nás.

To je vůle našeho Otce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. On je shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul. Jeho vůlí je: *„Milujte se navzájem – jak*

já jsem miloval vás, tak se navzájem milujte i vy.“

Asi nikdo z lidí beze zbytku nečiní vůli Boží. Vždy to zkazíme nějakým tím sobectvím, leností, nebo i když se vše podaří, tak ješitností na vykonané dílo. Boží vůle byla dokonale splněna až v osobě Krista a skrze jeho lidskou vůli. Ježíš Kristus při svém příchodu na svět řekl: *„Tady jsem, abych*

plnil Bože tvou vůli“. I při smrtelném zápasu v Getsemanské zahradě bezvýhradně souhlasí s vůlí Otce: *„Ne má vůle ať se stane, ale tvá“.*

Stejně tak musíme činit i my, ač tvorové a hříšníci, kteří však jsme byli v Kristu přijati za Boží syny! Prosme našeho nebeského Otce, abychom ztotožňovali svou vůli s vůlí jeho Syna – a tak splnili to, co chce on – totiž jeho plán spásy pro život světa. Nejsme toho sice sami ze sebe schopni, ale spojení s Ježíšem a s mocí Ducha svatého mu můžeme odevzdat vůli svou. Prostřednictvím modlitby „Otče náš“ můžeme rozpoznat, co je vůle Boží a dosáhnout vytrvalost, abychom ji vykonali. Ježíš k tomu praví: *Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; nýbrž ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.* Mnozí říknou v onen den: *„Pane, Pane což jsme ve tvém jménu neprorokovali a nevyháněli zlé duchy a ve Tvém Jménu neučinili mnoho mocných činů?“* A tehdy jim prohlásím: *„Nikdy jsem vás neznal, jděte ode mne vy, kdo se dopouštíte nepravostí.“*

připravil P. Miroslav Dvouletý

Cyklus Desatero – IV. přikázání

Cti otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh (Dt 5, 16 díl)

Nezrelativizoval ale sám Ježíš toto přikázání? „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden.“ (Mt 10, 37). Sám vysvětluje: Bůh neruší naše povinnosti vůči rodičům (srov. Mk 7, 8–13), ale Boží výzva k opuštění všeho může také znamenat, že následování Krista má přednost před vším ostatním. Sám Ježíš byl poslušným synem svých rodičů (Lk 2, 51), ale musel jim způsobit bolest, protože víc poslouchal vůli svého nebeského Otce (Lk 2, 49).

Rodina je ovšem nenahraditelná. Tvoří základní biologickou, sociologickou, pedagogickou a ekonomickou jednotku lidské společnosti. Věda dnes ukazuje její nezastupitelný význam pro rozvoj člověka od jeho počátků. Analýza výsledků rodinného vlivu ukazuje, že úloha rodiny je přirozeného práva, daná Stvořitelem, nikoliv dějinně podmíněná úrovní společnosti podrobené vývoji.

Egoisti mohou snadno vytvářet různá společenství (pokusy o společenství) podobné rodinám, cílem jejich snah však je najít obsluhu a obsluhovatele.

Pro rodinnou výchovu má v dnešní epoše malorodiny hlavní význam vzájemný vztah rodičů. Porušené vztahy se záporněji promítají do světa dítěte, než to bylo u minulé velkorodiny. Pro dítě není prospěšné, orientuje-li se láska jednoho z manželů zcela na dítě. Dítě musí být rodiči přijímáno dvojím způsobem, jako výraz jejich lásky, ale také jako osoba. Přestalo být hodnotou, kterou mělo v patriarchální společnosti – jako záruka přežití, síly a bohatství rodiny. Jeho hodnota se posunula, dítě je přijímáno jako člověk.

Povinnosti dětí vůči rodičům:

Úcta, kterou jsou děti vůči rodičům povinny z titulu piety (ctnosti lásky

vůči nejbližším příbuzným), zahrnuje lásku, uctivost a poslušnost (Sir 2, 1–18).

Láska: jde o lásku vnitřní, chtění dobra pro rodiče, a vnější, projevující se navenek odpovídajícím znamením, odvracením zla, pomocí v potřebách.

Vnitřní postoj a odpovídající vnější výraz se týká také uctivosti vůči rodičům.

Poslušnost: vztahuje se na všechno dovolené, co patří k péči o děti. Tato povinnost zaniká dospělostí (ovšem i dospělý je podroben domácímu pořádku, jak ho stanoví rodiče).

Děti nepodléhají rodičům ve volbě povolání, partnera, stavu; je však zpravidla žádoucí poradit se s nimi. Poslušnost zaniká tehdy, když je zřejmý nerozumný odpor rodičů vůči rozhodnutí dítěte.

připravil P. Alois Heger

Svátost eucharistie

Eucharistie dokončuje uvedení do křesťanského života. Ti, kteří byli křtem povýšeni k důstojnosti královského kněžství a biřmováním mnohem hlouběji připodobněni ke Kristu, se prostřednictvím eucharistie podílejí spolu s celým společenstvím věřících na samotné oběti Pána. Eucharistie je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“ (SN 11). Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla s ní totiž úzce souvisejí a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Ježíše Krista, našeho velikonočního Beránka a živý chléb.

Společenství božského života a jednota Božího lidu, které vytvářejí podstatu církve, jsou vyjádřeny a uskutečněny eucharistií. V ní máme jak vyvrcholení činnosti, kterou Bůh posvěcuje svět v Kristu, tak i bohoptu, kterou lidé vzdávají Kristu a skrze něj Otci v Duchu svatém. Eucharistie nás již nyní spojuje s nebeskou liturgií a jejím prostřednictvím předjímáme věčný život, kdy Bůh bude všechno ve všem (srov. KKC 1322 až 1326).

V Konstituci o posvátné liturgii můžeme číst: „Náš Spasitel při poslední večeři, tu noc, kdy byl zrazen, ustanovil eucharistickou oběť svého těla a své krve, aby pro všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a aby tak své milované snoubence církvi zanechal památku na svou smrt a své vzkříšení: svátost milostivé lásky, znamení jednoty, pouto bratrské lásky, velikonoční hostinu, v níž je požíván

Kristus, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka budoucí slávy“ (SC 47).

V židovském prostředí, v němž Kristus prožíval svůj pozemský život, byly hostiny provázeny zbožnými promluvami a zpěvem žalmů nebo chvalozpěvů. Nejslavnější z nich byla velikonoční hostina, „pascha“. Do této velikonoční večeře vložil Kristus svůj odkaz, který je všem křesťanům tak drahý.

Evangelium mluví o tom, že Kristus vzal chléb, vzdal díky, lámal, dával svým učedníkům a řekl: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává“. S podobnými slovy jim podal také kalich se svou krví. Svě jednání doprovodil příkazem: „To číňte na mou památku“ (Lk 22, 19–20). První křesťané brali tento příkaz velice vážně. Kdykoliv se shromáždili v Kristově jménu, přinášeli chléb a víno a biskup nebo kněz je skrze Kristova slova a skrze vzývání Ducha svatého proměnil v Kristovo tělo a jeho krev. Při slavení eucharistické oběti nejde tedy jen o pouhou vzpomínku, kterou si vyvoláváme nějaký minulý děj, jde o zpřítomnění Kristova údělu v naší době a o jeho skutečnou přítomnost mezi námi.

To, co vykonal Kristus při poslední večeři a co jeho večeři s apoštoly odlišovalo od ostatních hostin, spočívalo v tom, že se jednalo o pokrm posilující duši. V synagoze v Kafarnaum Kristus prohlásil: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6, 54). Naznačil nám tím, že ho potřebujeme tak, jako

potřebujeme k přirozenému životu denní chléb. Ve večeřadle nám Kristus už jasně prikazuje, že musíme jíst jeho tělo a pít jeho krev, chceme-li být jeho, chceme-li na sobě naplnit to, co on od nás požaduje, a to, k čemu nás vede.

Eucharistie – mše – je v první řadě Božím činem a teprve potom činem církevního společenství. Při mši svaté totiž přinášíme nebeskému Otci Kristovu oběť, která nás smiřuje s Bohem. Kristova oběť a oběť eucharistie je jedna jediná oběť. „Vždyť jde o jednu a tutéž oběť a sám Ježíš ji přináší skrze službu kněží, on, který jednoho dne obětoval na kříži sám sebe: různý je pouze způsob, jímž se oběť přináší.“ „V této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus, který se obětoval jen jedenkrát krvavým způsobem na oltáři kříže“ (KKC 1367).

V eucharistii se stává Kristova oběť také obětí údů jeho Těla. Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovou chválou a modlitbou, s jeho utrpením a prací i s jeho bezvýhradnou obětí, a tím získávají novou hodnotu. Kristova oběť, přítomná na oltáři, poskytuje všem generacím křesťanů možnost být spojeni s jeho obětí“ (srov. KKC 1368).

„Eucharistie, spásná přítomnost Ježíše ve společenství věřících a jejich duchovní pokrm, je to nejcennější, co může církev mít na své pouti dějinami“ (srov. Encyklika Jana Pavla II. o Eucharistii a jejím vztahu k církvi).

P. Antonín Audy

Nakladatelství Paulínky nabízí

Raniero Cantalamessa

Pascha – Putování za nepomíjejícím
Čtyři meditace o Velikonočním tajemství, které zazněly za přítomnosti Jana Pavla II. v postní době a během velkopátečních obřadů ve Svatopetrské bazilice v roce 2004. Tajemství Velikonoc – to je Ježíš Kristus, Kristus ukřižovaný a vzkříšený.
Brož., 88 str., 110 Kč.

Moje evangelium

Abychom milovali Ježíše

Ježíšův život, tak jak ho zachycují evangelia, je převyprávěn do jazyka dětí a doprovázen ilustracemi. Každý úryvek doplňují vysvětlení a aktualizace. Kniha je vhodná pro děti a jejich rodiče a vychovatele. Vázáno, s bohatými ilustracemi, 132 str., 215 Kč.

Bratr Stéphane-Marie

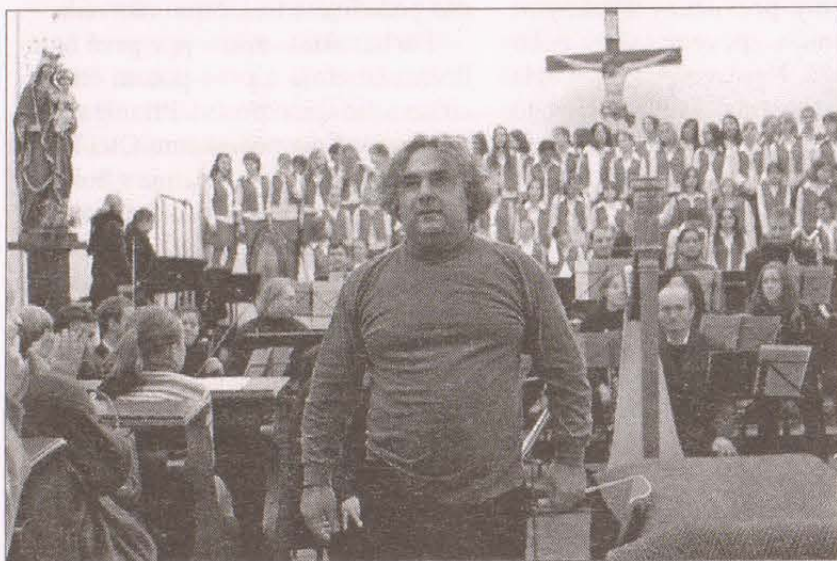
Lotr po pravici

Dialog, který se odehrál na kříži mezi Ježíšem a lotrem Dysmasem, inspiroval autora k vylíčení Dysmasovy životní cesty, plné zklamání, zranění, selhání a vin, jež se proměnila v cestu Opuštění, Světla, Naděje a Života.
Brož., 104 str., 125 Kč.

Missa solemnis po devíti letech v Bohosudově

Provedení Missy solemnis pro sóla, smíšený sbor, varhany a orchestr hudebního skladatele, dirigenta a varhaníka Miloše Boka (1968) připravilo Umělecké sdružení Elgar spolu s Biskupstvím litoměřickým.

Missa solemnis v podání stovky účinkujících zazní při pontifikální mši svaté celebrowané litoměřickým biskupem Mons. Pavlem Posádem dne 21. dubna 2007 od 10:00 hod. v rámci Diecézní poutě pro krušnohorský, teplický a lounský vikariát. Účinkují: Pavla Zobalová – soprán, Tereza Roglová – alt, Miloslav Pelikán – tenor, Pavel Vančura – bas, Přemysl Kšica – varhany, Karlovarský pěvecký sbor, orchestr Čestí symfoničtí sólisté za řízení Miloše Boka.

Je tomu letos dvacet let, kdy Miloš Bok jako tehdejší student pražské konzervatoře provedl – přes odpor tehdejšího vedení školy, pod hrozbou vyloučení ze studií a za pečlivé „ochrany“ STB – s polovinou hudební konzervatoře svou skladatelskou prvotinu: Missu solemnis pro sóla, smíšený sbor, varhany a orchestr. Premiéra skladby se odehrála právě v bazilice Panny Marie Sedmibolestné v Bohosudově, a to v září roku 1986. Missa solemnis se stala v průběhu dalších let jednou z nejprováděnějších skladeb tzv. „vážné hudby“; výčet jejích provedení překračuje tři desítky, velkého úspěchu dosáhla i v newyorské Carnegie Hall (1999) před 2500 posluchači. K bohosudovskému chrámu jí váže nejen

zmíněná premiéra a následná tři provedení v letech 1988, 1996 a 1998, ale především skutečnost, že objednavatelem díla byl P. Josef Cukr a že skladba byla tomuto chrámu dedikována. P. Josefa Cukra, jenž byl mladému autorovi v počátcích jeho působení významným ochráncem, spojuje s Bokem velmi úzký přátelský vztah. S trochou nadsázky lze říci, že tato skladatelova prvotina svojí popularitou poněkud zastínila další Bokovy kompozice (oratorium Skřítkové z Křinického údolí a Svatá Zdislava, Missa brevis Es dur a Fis dur, Symfonické koledy, Snové koledy, Credo fis moll atd.) a tím také skladatelův umělecký vývoj.

Bok se od mládí cíleně zaměřuje na komponování chrámových děl a cítí se být pokračovatelem duchovního odkazu Ference Liszta. Své umělecké i organizační působení vnímá jako poslání a službu katolické církvi. Počátkem loňského roku se Bokovi dostalo zcela mimořádného uznání, když papež Benedikt XVI. osobním dopisem ocenil jeho činnost a působení v českých chrámech. Mimořádného uznání se dočkal rovněž v roce 2005 v souvislosti s originální symfonickou filmovou hudbou k pohádce Anděl Páně režiséra Jiřího Stracha.

-elg-

K rozhovoru s Mons. Václavem Červinkou

Vážená redakce časopisu Zdislava,

s velkým zájmem jsem si přečetl v posledním vašem čísle rozhovor s kanovníkem Mons. Václavem Červinkou z Litoměřic, s kterým jsem měl možnost a čest pracovat na tehdejší Kapitulní Konzistoři v Litoměřicích a to od října 1983 do konce dubna 1990, kdy jsem tam působil jako právník – hospodářský referent. Rád na tu dobu, i když nebyla pro církev a věřící lidi lehká, vzpomínám. Pan kanovník Mons. Václav Červinka mi byl vždy příkladem pečlivosti, přesnosti a především věrnosti římskokatolické církvi, a to za všech okolností. Pokud jsem měl někam služebně cestovat po diecézi, vždy mi pan kanovník vyhledal spoje, aby vše na sebe navazovalo, a abych někde zbytečně neuvázl. Žili jsme tehdy na Konzistoři jako dobrá rodina spolupracovníků, kteří si věřili a věděli, oč nám jde.

Pan kanovník Červinka nás měl v budově Konzistoře na Dómském náměstí jaksí na povel. Nikdy nezapomněl na naše životní výročí či svátek a též na sv. Mikuláše jsme vždy na pracovních stolech od něho měli jako pozornost malý dárek s knížkou či sladkou pozorností v balíčku precizně a úhledně zabaleném. Na Tři krále jsme s panem kanovníkem Červinkou vždy chodili po jednotlivých úředních místnostech Konzistoře a pan kanovník vše řádně vykropil svčenu vodou a na dveře poznačil svčenu křídou letopočet a písmena K + M + B. Společně jsme vzdorovali různým nástrahám okresních církevních tajemníků, kteří byli prodlouženou rukou STB. Panu kanovníkovi Červinkovi dokonce krajský církevní tajemník zadržoval kanovnícký plat, na který měl řádný nárok, protože se neúčastnil jimi nařízených akcí, které směřovaly proti církvi a Svatému Otci. Přesto vše s Boží pomocí vydržel, nezůstal v nesnázích opuštěn a měl možnost se podílet jako rektor semináře a později jako zpovědník bohoslovců na výchově a formaci mnoha kněží z Čech a Moravy.

Vážený a milý pane kanovníku,

stále na Vás s úctou a vděčností vzpomínám, děkuji za Váš příklad statečnosti a věrnosti církvi a přeji Vám, abyste s Boží pomocí a s trpělivostí snášel kříž současných zdravotních potíží a aby Vám tento kříž Pán Ježíš, který na něm pro nás trpěl, co nejvíce nadlehl.

Rád na Vás vždy vzpomínám. Za vše díky.

Dr. Míla Franc, právník Biskupství královéhradeckého, redakčně zkráceno

P. Jan Kozár, kanovník a vikář

Jaké bylo vaše dětství a mládí?

Moje dětství se odehrávalo v předválečné moravské, křesťanským orientované vesnici. Mládí jsem prožil v následujících pohnutých letech dvou totalit. Protože se nepamatuji, že by mě od nejtěplejšího mládí, od první návštěvy kostela Nejsvětější Trojice zajímalo něco víc než vztah k oltáři, mši svaté a postupně ke Kristu, jeho Kříži, k Panně Marii a tím i rozhodnutí pro kněžství, jsou tím zjednodušeny odpovědi na další otázky.

A odkud přišlo rozhodnutí pro působnost v Čechách?

Moje inkardinace do litoměřické diecéze a působení v ní od mého vysvěcení v roce 1963 jsem vždy chápal jako naplnění Boží vůle a tím i života radosti a pokoje. Jistěže nechybělo v těch čtyřiačtyřiceti letech pastorače v této diecézi přemnoho těžkostí, křížů, zkoušek, pokušení, ale nade vším bylo možné zvítězit blízkostí Lásky Dobrého pastýře, Beránka za nás obětovaného a velká radost z každodenní mše svaté. Zvláštní pozornost Boží Dobrot nad naším ročníkem dvaceti novokněží vidím v tom, že nás všechny Pán zachoval a prvního k věčné odměně povolal teprve nedávno - 14. února - P. Hynka Šťastného z Mojžíře.

Kde všude jste působil?

Za tu dobu znám sice celou naši diecézi, ale jako doma jsem v její severozápadní části. Počet míst mého působení je poměrně stručný. Dva roky jako kaplan v Teplicích, pět let „U Panny Marie v písku“ v Horním Jiřetíně, odkud jsem nerad odcházel a ve snu doposud se tam stále vracím. Přesto však hlavní těžiště mého působení bylo šestnáct let „U sv. Kříže“ v Kadani a nyní již dvacátý první rok v Chomutově při děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie. Zde dožívám ten nádherý poslední díl lidského věku, protože pak následuje, jak doufám pro Boží

milosrdenství, nebe, a to navěky. Že k tomu nechybí kříž a nemoci, ukazují nám náš Spasitel, jehož pozemská pouť vrcholí na Kříži a také náš zesnulý spolubratr P. Hynek svým těžkým postižením

posledních let. Ale pak je stav a setkání v Lásce, které nezná rozloučení.

A jako vikář krušnohorského vikariátu?

Nyní, kdy jsem s přicházejícími neduhy stáří předal duchovní správu této náročné farnosti novému duchovnímu správci a přibyl k tomu pomocník, jeho kaplan, doplňuji toto společenství jako výpomocný duchovní. K naplnění kanonického služebního věku zůstaly mi ve službě biskupství povinnosti okrskového vikáře, které mají také svoje cestovní a administrativní nároky. Nadále zůstávám v živém kontaktu s věřícími, které za tu dlouhou dobu pobytu ve stejném vikariátu dobře znám a oni také mne, a když jako vikář se setkávám se spolubratry v této službě, je mi známa situace v celé diecézi. Tento celkový přehled o mém vikariátu a celé

diecézi mě utvrzuje ve víře, že Nebeský Otec o nás dobře ví a že nás miluje.

Jste také kanovníkem naší katedrální kapituly.

Takže k úplnosti musím sdělit, že 11. dubna 1995 byl jsem panem biskupem jmenován sídelním kanovníkem litoměřické Katedrální kapituly svatého Štěpána a byl mi propůjčen titul kanovníka označeného ve statutech zdejší kapituly jako „Königseggovský II.“ I když jsem zpočátku nevěděl,

Kanovnícký řetěz s vyobrazením Panny Marie

co to bude obnášet, přece jen nakonec jsem s uklidněním přijal oznámení o dispenzi od pobytu při katedrále a že zůstanu nadále duchovním správcem v Chomutově. Úkol kanovníků katedrály je v současnosti dvojitý: liturgický a ekonomický: neboli účastnit se slavnostnějších bohoslužeb v katedrále a starat se o opravu katedrály, kanovníckých domů, jejichž právním subjektem je kapitula a nyní i příprava jubilea téměř tisíciletého trvání kapituly. Za tím účelem se několikrát za rok setkáváme nejdříve k chórové modlitbě a pak k jednání, často za přítomnosti pana biskupa. Pravidelně toto setkání bývá o výročí úmrtí pana kardinála Trochty - po velikonocích a v den posvěcení katedrály (20. 9.), a pak ještě další.

Závěrem bych chtěl ještě dodat, že při instalaci dával pan biskup na ramena mozzetu a řetěz s hvězdíci se zobrazením sv. Štěpána a Panny Marie, která byla patronkou původního farního kostela, což připomíná i obraz v horní části hlavního oltáře nynější katedrály. Proto s velkou důvěrou od počátku a navzdory i my vroucně prosíme: Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko...

Za rozhovor děkuje P. Miroslav Dvouletý

Druhé výročí úmrtí papeže Jana Pavla II.

V pondělí Svatého týdne si připomeneme, že jsou to již dva roky, co 2. dubna 2005 ve 21.37 hodin, po 26 letech, 5 měsících a 17 dnech svého pontifikátu zemřel papež Jan Pavel II. Pohřeb se konal v pátek 8. dubna 2005 v 10 hodin ve Vatikánu.

Zahájení procesu beatifikace zesnulého papeže Jana Pavla II. oznámil papež Benedikt XVI. v pátek 13. května 2005.

Modlitba za obdržení milosti na přímluvu Božího služebníka papeže Jana Pavla II.

Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, že jsi církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a nádheře Duchá lásky. On nám svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství a v mateřskou přímluvu Panny Marie zosobnil obraz Ježíše, Dobrého pastýře a ukázal nám tak svatost jako vysokou míru rádného křesťanského života, jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou. Podle své vůle nám na jeho přímluvu uděl milost, o kterou prosíme, v naději, že bude brzy přiřazen k zástupu tvých svatých. Amen.

S církevním schválením kardinál Camillo Ruini generální vikář Jeho svatosti pro římskou diecézi

Pomožme biskupským školám

Vážení přátelé.

Biskupské gymnázium obnovilo svou činnost 1. září 1993 na základě rozhodnutí biskupa litoměřického Mons. ThDr. Josefa Koukla. Objekty, které dosud užívala Sovětská armáda a zanechala je ve značně zdevastovaném stavu, se dařilo postupně zprovozňovat. Velkou zásluhu na tom měl P. Josef Cukr SJ.

V současné době je možné na našem gymnáziu studovat v osmiletém a čtyřletém učebním cyklu. Školu navštěvuje 280 žáků. Vyučuje na ní 27 stálých a externích učitelů. Zaměření školy je všeobecné.

Vedle gymnázia působí v areálu BGB ještě základní škola s devíti třídami a 230 žáky. Zajišťuje kromě výuky činnost školní družiny a řady kroužků pro využití volného času

Školy chápou svůj smysl a poslání ve vytváření podmínek k osobnímu růstu a zrání člověka a tím i ke vzniku společnosti žijící z křesťanských hodnot.

Na gymnáziu se vyučuje AJ, NJ, FJ a latina, perspektivně i ruština, studenti získávají vědomosti z informatiky a výpočetní techniky. Zároveň, protože náboženská výchova je povinný předmět, získávají přehled i o duchovních hodnotách a zásadách křesťanství.

Skladba volitelných předmětů umožňuje studentům zaměřit se na budoucí studium jak humanitních, tak přírodovědných či technických předmětů. Naši absolventi mohou najít uplatnění nejen na našich vysokých školách, ale i v zahraničí.

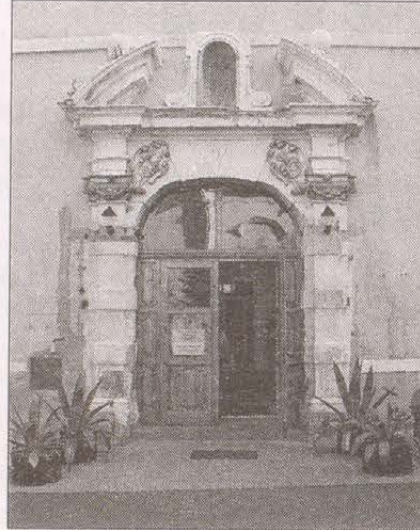
Základní škola vyučuje velmi pestrým způsobem a o její službu veřejnosti je velký zájem. Na druhém stupni je povinně zařazena etická výchova, což koresponduje s cíli ZŠ. Její absolventi jsou velmi dobře připraveni pro další studium na středních školách.

Doufáme, že se nám po opravě havárie v budově rezidence podaří obnovit činnost Střediska mládeže. Žáci mohou využívat prostor školy k aktivnímu trávení volného času – sport, dramatický soubor, pěvecký sbor, internet, kroužky,

společné víkendy, knihovnu.

Velká část vnitřku areálu je obnovena, ale venkovní prostory a fasády budov nesou stále ještě stopy devastace, kterou způsobila okupační armáda. Vojáci užívali areál od padesátých let do roku 1992.

Naším cílem je tento areál obnovit a vytvořit v něm centrum výchovy a vzdělávání nejen pro mládež, ale i pro starší generaci. Znamená to obnovit střechy rezidence, špitálu, plochou střechu nad ZŠ. Dokončit opravy prostor pro ZŠ a volnočasové aktivity, obnovit prostory ve špitálu. Vybudovat výdejnu stravy pro ZŠ. Vyčistit a obnovit sklepní prostory pro sklady, šatny a tech-

nické zázemí. Provést sanaci budov proti vlhkosti, obnovit kanalizační systém, opravit fasády. Provést opravy hřiště a úpravy zelených ploch a nádvorí.

Některé záležitosti zvládáme vlastními silami formou malých projektů. Ale celková rekonstrukce není v našich silách. Proto chceme získat prostředky na obnovu z fondů EU. Práce by neprobíhaly najednou, ale v dílčích krocích po dobu asi 20 let.

Abychom mohli připravit projekt a předložit jej EU, musíme připravit vstupní projektovou studii a studii proveditelnosti. To samozřejmě bude stát nemalé finanční prostředky. Část těchto prostředků se nám podařilo získat díky městu Krupka a Ackermann Gemeinde. Ale část stále ještě chybí.

Proto se obracíme na všechny dobré lidi, kterým není lhostejné, jak je naše mládež vzdělávána a vychovávána, s prosbou o pomoc. Můžete nám pomoci finančním darem, zprostředkováním sponzorů, provedením některých prací formou sponzorství, pomoci při projekci a podobně.

Děkujeme

Mgr. Jiří Břeu, ředitel BGB, Mgr. Jana Pucharová, ředitelka ZŠ při BGB
tel.kontakt: 736 633 559, 417 862 507, www.biskupske-gymnazium.cz, www.zs-bgb.cz.
Číslo účtu: 801350297/0100, VS 1993

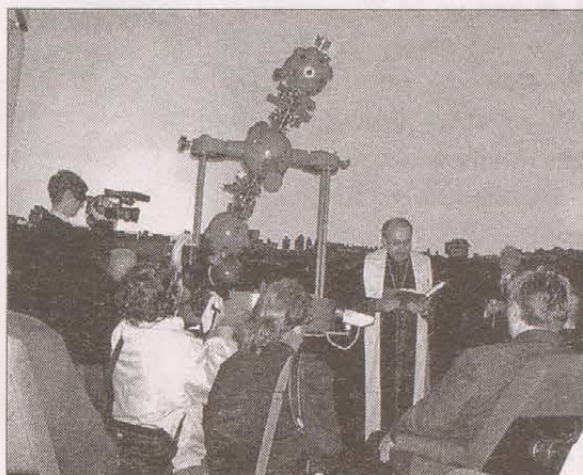
V Mostě se už dívá k nebi snáze

Prvního března se v Mostě setkaly představitelé vědy, politiky, veřejnosti a církev na slavnostním otevření planetária. Pro naše město známé spíše pohledem do nitra země než k nebi to byla významná událost, ne zcela samozřejmá.

Celá rekonstrukce stála 4,5 milionů a mostecké planetárium se tak stalo nejlépe vybaveným regionálním planetáriem v České republice. Do nových křesel se vejde 41 návštěvníků. Kromě přednášek o hvězdách posluchači budou mít v nabídce i přednášky místní pobočky České křesťanské akademie, která ukazuje hvězdy křesťanského nebe mostecké veřejnosti.

U vchodu byla slavnostně přestřižena páska Ing. Tarantem, předsedou Astronomické společnosti Most a primátorem města Most Ing. Vozkou.

Program dále pokračoval

v hvězdném sále, který se může chlubit opravdu kvalitním prostředím pro setkávání zájemců a milovníků hvězd. První zdravici přednesl primátor. Na něj navázala předsedkyně Astronomické společnosti ČR a po té byl pozván k zdravici pan generální vikář Mons. Karel Havelka. Tím začalo pozeňání planetária, které bylo celou svojí atmosférou a šíří programu hodně odlišné od většiny pozeňání, mimo jiné také tím, že byl o ně zájem v městě Most, patřícím k nejvíce ateizovanému městu na světě. Byl přečten list biskupa Pavla Posáda se slovy díky za pozvání a slovy povzbuzení k „pohledu vzhůru, který planetárium návštěvníkům nabízí a jež dává

tušit ve vesmíru přítomný řád a dokonalého uspořadatele. Ten, kdo se v řádu přirozeném podívá na oblohu, může se dotknout i řádu nadpřirozeného“. Poté byla pozeňán hvězdný sál a pronesena poslední zdravice astronoma Jiřího Grygara, který byl také u začátku planetária při jeho otevření před 22 lety. Při svém pozdravu vyjádřil přání, aby se toto místo stávalo kondenzací talentované mládeže. A pak už byly představeny možnosti planetária a my mohli uvidět hvězdné nebe.

Slavnostní otevření bylo korunováno přednáškou nejpoblárnějšího českého astronoma Jiřího Grygara. Téma věda a víra přednesl se sobě vlastní precizností a nadhledem a tím také jistě pomohl zaostření pohledu k nebi mostecké veřejnosti nejen skrze dalekohled ale i skrze uznání přínosu osobností katolické církve přírodním vědám během posledních 20 století.

R.D. Josef Hurt

Železný Brod hostil mezinárodní stavební řád IBO

Mezinárodní organizace stavebního řádu IBO po posledních zasedáních v minulých letech v Římě, Bruselu, Amsterdamu a Drážďanech rozhodla uspořádat jednání letos v České republice. A proč nedat příležitost malému českému „Betlému“? A tak se sjelo začátkem března 18 představitelů jednotlivých národních organizací evropských zemí do malého města Železného Brodu.

Oproti běžným zasedáním v kongresových centrech se zde atmosféra nesla ve familiárním duchu. Město poskytlo bezúplatně příjemnou novou zasedačku, ubytování zajistil hotel Cristal, stravování a hezkou atmosféru připravily místní dobrovolnice na faře. Všichni účastníci byli touto zcela netypickou atmosférou nadšeni. (Zajisté zde sehrála rozhodující roli chutná domácí strava)

Na zasedání Konzultativní rady IBO prvního dne jednání byly představeny a ve většině schváleny jednotlivé

projekty pro účast dobrovolníků IBO. Valná hromada další den rozhodovala o důležitých strategických plánech na příští roky.

IBO má za sebou více než padesátiletou historii. Je jednou z prvních členů „Coordinating Committee for International Voluntary Service“ při UNESCO. Na projektech pracovalo za tu dobu už více než 350 000 dobrovolníků.

I v České republice a litoměřické diecézi pomáhali a pomáhají dobrovolníci IBO na mnoha místech (Mariánské Radčice, Železný Brod). Za více než 15 let jejich působení u nás vytvořili

nemalé materiální a humanitární hodnoty. A naopak. Mnoho desítek českých dobrovolníků zase pomáhalo na projektech v mnoha evropských zemích, ale i v Arménii, Gruzii, ruském Omsku.

I pro letošní rok je rezervováno mnoho míst pro české dobrovolníky na různých projektech v mezinárodně složených týmech nejen v Evropě.

Věřím, že i mnoho čtenářů se letos rozhodne pro účast na některém z projektů. Každý starší sedmnácti let má příležitost nejen pomoci, ale i získat mnoho poznatků a zkušeností. Využijte tuto příležitost. Po zpracování budou jednotlivé projekty, na níž se mohou čeští dobrovolníci zúčastnit, zveřejněny na internetu: www.ibo.wz.cz. Zájemci o účast se však mohou už teď zaregistrovat nebo o další informace požádat na adrese:

arch.tomesek.zb@iol.cz

Ing. arch. Dipl. - Ing. Martin Tomešek,
Sokolská 517, 468 22 Železný Brod

Fax: 483389572

Premiéra filmu Eleazar Kittel

Hlavní hrdina Jan Kittel. Foto Lukáš Miller

V sobotu 28. dubna ve 14.30 proběhne v kině Alfa v Desné v Jizerských horách premiéra ochotnického filmu o legendárním jizerskohorském lidovém doktoru a zakladateli krásenské farnosti Janu Josefu Antonínu Eleazarovi Kittlovi.

Ve filmu hraje na 140 místních lidí. Tvůrci filmu, většinou členové různých církví na Tanvaldsku, se na pozadí faustovské zápletky zamýšlejí nad dramatem hledání spásy.

Rumburská loretánská kaple oslaví 300 let

LORETA
RUMBURK
1707 - 2007

V sobotu 15. září 2007 uplyne tři sta let od dostavby a vysvěcení loretánské kaple v Rumburku. Oslavy pořádá vlastník objektu, Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk, pod záštitou Města Rumburk. V loretánském komplexu bude při této příležitosti

po celý rok 2007 probíhat bohatý kulturní program.

Zahájení oslav proběhne v neděli 15. 4. 2007 v 9.30 hod. v kostele sv. Vavřince slavnostní mší svatou celebrou generálním vikářem litoměřické diecéze Mons. Karlem Havelkou. Ve stejný den se v rumburském muzeu uskuteční vernisáž výstavy „Loreta v proměnách času“ spojená s prezentací restaurované křížové cesty z ambitů.

Průvodcovská služba v loretánské kapli s ambity:

Letní provoz – období 1. 4. – 30. 10. 2007

Út–So 10.00–17.00 hod. (Poslední prohlídka začíná v 16.30 hod.)

Prohlídku loretánské kaple s ambity je možno objednat na telefonním čísle: 604 555 922, e-mail: fara.rumburk@atlas.cz. V neděli je objekt přístupný po předchozí telefonické objednávce pro skupinové zájezdy.

Slavnostní zahájení oslav

neděle 15. 4. 2007, 9.30 hod., kostel sv. Vavřince
slavnostní mše svatá celebrou generálním vikářem litoměřické diecéze Mons. Karlem Havelkou

14. 4. – 15. 4. 2007, Galerie loretánská a ambity

Probouzení jara aneb Velikonoce v Loretě – výstavní a prodejní trh rukodělných výrobků uměleckých řemeslníků a výtvarníků
sobota 14. 4. 2007, 15.00 hod., kostel sv. Vavřince a nádvoří lorety,
České gotické Velikonoce – skupina Řemdih z České Lípy

neděle 15. 4. 2007, vernisáž výstavy „Loreta v proměnách času“, Oblastní muzeum Děčín, pobočka Rumburk

www.rumburk.farnost.cz.

Jubilea – duben 2007

8. 4. Pavel Andrš – jáhen v Ústí n. L. – Střekov – 30. narozeniny

12. 4. R.D. Zdeněk Maryška – děkan v Sobotce – 75. narozeniny

29. 4. R.D. Jan Štrumfa – na odpočinku v Rajhradě – 85. narozeniny

Občanské sdružení Drobné památky severních Čech zve

1. 4. 2007 – 14.00 hodin

Květná neděle-kostel Bořejov

Sraz na rozcestí u Restaurace pod Houskou pod Blatci, od dřevěného kříže ve skalním výklenku půjdeme procesím do Bořejovského kostela. Po mši se občerstvíme u kostela v Bořejově. Příspěvek od účastníků v podobě drobné ochutnávky něčeho dobrého vítán.

9. 4. 2007 – 16.00 hodin

Velikonoční mše – kostel Bořejov

Pout' k sv. Františkovi z Paoly

V neděli 6. května v 11 hodin se bude konat poutní mše svatá k výročí 500 let sv. Františka z Paoly v kostele v Albrechticích v Jizerských horách.

Národní svato-vojtěšské oslavy

U příležitosti 1010. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha budou ve dnech 28. až 29. dubna 2007 probíhat Národní svatovojtěšské oslavy, a to nejprve v jednotlivých diecézích v sobotu 28. 4. a druhý den v neděli 29. 4. při společném česko-polském slavení v polském Gnieznu.

Národní pouť do Gniezna provází primas český Miloslav kardinál Vlč. Z Libice, Slavníkovského hradiště – místa Vojtěchova narození – bude vzata do Gniezna prst rodné země.

V katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích bude u této příležitosti sloužit pontifikální mší svatou otec biskup Pavel v sobotu 28. dubna 2007 v 18 hodin.

Ve večerních hodinách budou z jednotlivých diecézí vypraveny poutní autobusy do Gniezna, kde se česká a moravská pouť spojí kolem sedmé hodiny ranní v neděli 29. 4. ke společnému česko-polskému slavení svatovojtěšského jubilea v dopoledních hodinách. Odpoledne se budou poutníci vracet zpět do ČR.

Zájemci o tuto národní pouť z litoměřické diecéze se mohou obracet na poutního referenta – biskupského sekretáře R.D. Martina Davídka (tel. 416 707 520, e-mail: sekretarbiskup@biskupstvi-ltm.cz) nebo na koordinátora celé akce: Poutní centrum diecéze královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel./fax: 461 543 164, e-mail: poutnik@diecezechk.cz, mobil: 731 598 751-2

Nevíte co o prázdninách?

Jed'te na celostátní setkání mládeže

Na poutním místě v Táboře-Klokotech proběhne 13. – 19. srpna letošního roku Celostátní setkání mládeže. Pod záštitou Asociace křesťanských sdružení mládeže a Sekce pro mládež České biskupské konference se už nějakou dobu scházejí mladí v pracovních skupinkách a toto setkání připravují. Těsně před samotnou akcí se jejich počet rozroste až na 400, počet účastníků setkání ve věku 14 – 30 let se však odhaduje až na pět tisíc.

Cílem setkání je pomoci mladým najít pevnější půdu pod nohama na cestě k Bohu a zároveň jejich vztah s Bohem upevnit; na druhé straně představuje také součást přípravy na XXIII. Světový den mládeže v červenci příštího roku v australském Sydney. Právě z Austrálie přijede kardinál George Pell strávit dva dny s českou mládeží. Součástí jeho návštěvy bude pozvání na Světový den mládeže do Sydney.

Po celý týden setkání bude probíhat bohatý program. Mladí budou moci navštívit přednáš-

ky z oblasti kultury, psychologie, spirituality, účastnit se diskusních skupin, tematicky zaměřených workshopů, ztížit se v modlitbě nebo brigádami poděkovat městu za pohostinnost a vstřícnost. Chybět nebude ani sportovní vyžití či koncerty a kulturní představení. Součástí bude benefiční akce Koncert pro Haiti, na kterém spolupracuje Arcidiecézní charita Olomouc a který bude přístupný široké veřejnosti.

K podpoře setkání slouží akce nazvaná Mozaika pro Tábor, která byla spuštěna na první postní neděli, tedy 25. února 2007, a potrvá do konce srpna. Jedná se o veřejnou sbírku, která nejenže podporuje setkání, zároveň představuje i možnost zapojit se do společenství církve s mladými, které je symbolizováno právě touto mozaikou. Jednotlivé dílky mozaiky, jejichž zakoupením můžete přispět, jsou k dostání ve farnostech a na Diecézních centrech pro mládež, lze je zaslat i poštou. Existuje i sponzorský balíček, jehož zakoupením získáte výhradní právo být zveřejněni na webových stránkách sbírky.

Další informace na:

www.tabor2007.signaly.cz

www.mozaikaprotabor.cz

Animátoři na pracovním setkání

Centrum pro rodinu + Diecézní centrum pro rodinu pořádá

Víkend pro ženy – dámská jízda

Kde: Diecézní dům kardinála Trochty (DDKT), Komenského 4, Litoměřice

Kdy: 27. 4. (18.00) – 29. 4. 2007 (14.00)

Program: Pátek: Seznámení, Soutěž o nejlepší pečivo (každá žena upeče a přiveze slané či sladké pečivo, se kterým bude soutěžit o hodnotné ceny, a to pak bude konzumováno po celý víkend ke kafičku). Sobota: Dopoledne: Radka Jiroušková – Tvořivá dílna (aranže). Odpoledne: Výlet na vrch Kočka (okolí Litoměřic) – sportovní obuv a oděv. Neděle: Mezigenerační vztahy – Mgr. Jiří Černý (psychoterapeut) – beseda, práce ve skupinkách

Cena: 600 Kč/víkend

Spacáky a přezůvky vezměte s sebou.

Podmínkou je účast na celém víkendu.

Přihlášky zasílejte nejpozději do 23. 4. 2006 na adresu: Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo E-mail: ruzickova@centrumprorodinu.cz. Informace: tel: +420 731 158 924, 417 852 315, <http://www.centrumprorodinu.cz/>

Fatym Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo zve na

III. pěší pout' z Prahy do Jeníkova

středa 16. – neděle 20. 5. 2007

Středa 16. 5.: Úvodní mariánská pobožnost v 19.00 u chrámu sv. Víta v Praze; putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh; Čtvrtek 17. 5.: v 7.00 zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově; nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km); Pátek 18. 5.: odchod v 7.00, nocleh v obci Libochovice (cca 30 km); Sobota 21. 5.: odchod v 7.00 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km); Neděle 22. 5.: odchod v 7.30; cca 12.00 poutní mše svatá v Jeníkově; oběd a zakončení.

S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit). Dopravu zpět si zajišťuje každý sám. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Zápisné 100 Kč. Ubytování je vždy pod střechou na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Je možno se kdekoli k pouti připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem na vranov@fatym.com

Kněžský den v Litoměřicích

Kněžský den se bude konat v Litoměřicích v úterý Svatého týdne, tj. 3. dubna 2007. Setkání otce biskupa Pavla s kněžími a jáhny bude zahájeno v katedrále sv. Štěpána v 10 hodin koncelebrovanou mší svatou, při níž budou posvěceny oleje.

Dále bude setkání pokračovat v Diecézním domě kardinála Trochty.

Filipov – severočeské Lurdy

Zázrak ve Filipově se stal 13. ledna 1866 ve 4 hodiny ráno, v domku s číslem popisným 63 v místnosti, kde ležela Magdalena Kade, dcera tkalce. V devatenácti letech onemocněla zápallem plic, pohrudnice a mozkových blan. Byla 10 let upoutána na lůžko.

V 29 letech dostala ještě navíc puchýřovitý lišej a často upadala do bezvědomí. Nemoc se nelepšila. Ve 30 letech přijala pomazání nemocných v očekávání blízké smrti. Po dvaceti dnech čekání na smrt nastalo uprostřed noci v místnosti veliké světlo a ona před sebou uviděla Matku Boží, která jí oslovila: „Mein Kind, von jetzt an heilt's“ – „Mé dítě, od této chvíle budeš zdráva!“ A tak se také stalo. Zjevení byla přítomná ještě ošetřující Veronika Kindermannová. Bratr

dívky spal s rodinou na půdě. Ještě téže noci Magdalena sama vstala z postele. Její nejbližší se velmi radovali. Druhý den ráno šla do pekárny pro chleba. Když místní viděli, jak zcela zdravá kráčí po vesnici, ptali se jí, co se stalo. Magdalena odpověděla: „Viděla jsem této noci Pannu Marii a ta mi řekla, že se uzdravím. A já jsem zdráva. Nic víc, nic míň se nestalo.“

Celý případ byl oznámen litoměřickému biskupovi, který svolal komisi, do níž byli povoláni i dva ošetřující lékaři Magdaleny. Podrobná zpráva obsahovala 46 stran. Biskup dovolil přeměnit Magdaleninu světničku na kapli, nosoucí název „Domek milosti“. V domku se stal po roce další zázrak (uzdravení nohou). Po nějakém čase byl domek zbořen a na jeho místě byla postavena vysoká kaple. Magdalena z vděčnosti za uzdravení sloužila ještě 40 roků starým a nemocným. Tím začala tradice poutního místa Filipov, do té doby nevýznamné obce na hranicích.

Ustanovení „Basilica minor“

V roce 1870 byl položen základní kámen kostela, zasvěceného roku 1885 Panně Marii Pomocnici křesťanů. Prostorný novorománský chrám projektoval F. Hutzler z Vídně. Filipov je jediné poutní místo, které vzniklo v Čechách

S těmi francouzskými mají dvě věci společné: zjevení Panny Marie a uzdravení člověka.

v 19. století. V roce 1926 byl kostel povýšen papežem Piem XI. na „baziliku menší“. V té době spravovali poutní místo bratři redemptoristé. Do Filipova začali přicházet poutníci, aby zde nacházeli zdraví duše a těla. Ve 30. letech byl Filipov jedním z nejnavštěvovanějších poutních míst ve střední Evropě!

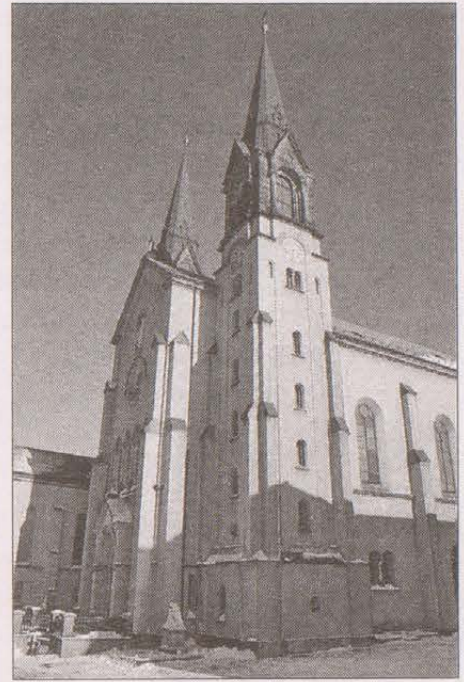
Kaple Zjevení, která stojí na místě

domku, je spojena s bazilikou krátkou chodbou. Socha Panny Marie byla zhotovena přímo podle Magdalénina vidění. Tělesné ostatky vizionářky jsou uloženy ve spojovací chodbě. V druhé sakristii baziliky je uchovávána postel, na které byla Magdalena uzdravena.

Od 50. do konce 70. let neopravovaná stavba prodělávala těžké období. Po odsunu Němců sem přišli Češi, kteří už neměli k místu ten správný vztah a poutní místo upadalo. To, že bazilika leží těsně u hranic, vyvolávalo také časté pokusy komunistických úřadů posunout linii uzavřeného hraničního pásma před kostel. Jakmile by se ale v této zóně bazilika ocitla, nedalo by se už zabránit chátrání. Díky Bohu se ale podařilo poutní místo uchovat a navíc v 80. letech i opravit – za finanční podpory poutníků z Čech i Německa.

Pouť do Filipova

Hlavní pouť bývá přesně na den a hodinu výročí zjevení. I v tak brzkou hodinu a ne zrovna ve vlídném počasí

(sněží či padá déšť se sněhem) je nádherné přihlížet, kolik lidí české i německé národnosti se sjíždí pod pláštíkem noci do této malé české vesničky oslavit Pána Boha a uctít Pannu Marii. Poslední kilometry chodí ti z poutníků, kteří můžou, pěšky. Přicházejí s křížem v čele a modlí se růženec nebo zpívají. Výjimkou nejsou poutníci ze Slovenska či východní Moravy. Poutní náladu

podporují bijící zvony baziliky, což bývá podivuhodné, krásné a zvláště zarazující ve tři hodiny ráno. Jejich zvuk se nese široko daleko. Mši svatou slouží biskup a dalších asi 40 českých a německých kněží koncelebruje. Kostel je plný, stejně tak i kaple Zjevení, kde se lidé modlí za veškeré uzdravení.

Co je zde dnes?

Filipov je uklidňující oázou v dnešním rozbouřeném světě. Je také výrazným duchovním mostem mezi sousedícími národy. Každý, kdo sem přijde, má možnost zamyslet se ve zdejší tichu nad svým životem, nad těžkostmi, které ho potkaly. Jen stěží najdete něco více povzbudivého, než místní poselství Panny Marie – od nynějška se všechno hojí...

Bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 (dvojjazyčně). Duchovní správu zajišťují salesiáni Dona Boska. Více informací o Filipově najdete na www.rumburk.farnost.cz

OZEÁŠ – prorok kážíci svým manželstvím

První z dvanácti tzv. „malých“ proroků věnuje první kapitoly svého poselství překvapivě popsáním osudů svého manželství. Bere si za svou životní partnerku nevěstku, s kterou zplodí 3 děti. Bývalý život manželky se však neblaze promítne i do jejího svazku s prorokem. Znovu upadá do starých kolejí, je svému muži nevěrná, odchází od něho. Nicméně Ozeáš se o ní opět uchází a bere si ji přes její nevěrnost zpět k sobě.

Celá dramatickost prorokova manželství se v jeho kázání stává výmluvným obrazem vystihujícím vztah Hospodina a Božího lidu. Hospodin zde vystupuje v roli Ozeáše a Izrael, Boží lid, v roli nevěstky, která je stále znovu brána na milost. Z celého srovnání má vyniknout především nezničitelná věrnost a láska Boží k lidu, který si vyvolil za svůj. Vztah mezi Bohem a člověkem je zde charakterizován jako vztah vzájemné lásky a věrnosti mezi manželi – motiv, který se pak stále častěji v bibli opakuje. Ježíš v Novém Zákoně též s oblibou používá obraz svatební hostiny pro znázornění Boží lásky nabízející se člověku v osobě přicházejícího Mesiáše. Ozeáš však nezůstává jen u symbolického popisu vzájemného vztahu. Rozvíjí celé srovnání dál a charakterizuje i plody tohoto vztahu, tedy v manželství narozené děti, jako zosobnění neblahých následků malé lásky a věrnosti ze strany manželky, tedy v zamýšleném srovnání Božího lidu. První dítě pojmenovává prorok „Jizreel“, to je jméno místa, kde se v minulosti trůn uzurpující Jehú dopustil krvavých násilností, druhé dítě – děvče – obdarí jménem „Lórucháma“, v překladu „neomilostněná“ a své třetí dítě nazve „Lóamí“, což znamená „nejste můj lid“.

Sňatek s nevěstkou

Celé prorokovo manželské dobrodružství se odehrává mezi nevěrou manželky a věrností manžela. Prorok si bere za svou manželku ženu, která se dosud věnovala patrně sakrální prostituci. Střídání intimních partnerů, byť i motivované náboženskými důvody, platilo pro biblického člověka jako hrubé porušení ideálů mezilidských

vztahů. A právě na pozadí svých manželských peripetií líčí Ozeáš problémy vztahu nevěrného národa vůči Hospodinu.

Stejně jako prorok se ujímá ženy s pochybnou minulostí a bere si ji za svou životní partnerku, tak i Bůh si volí svůj lid ne na základě jeho zásluh, ale ryze na základě své zachraňující lásky. Ze vzájemného svazku však přes všechnu péči a snahu muže nevzejdou požehnané a šťastné děti, nýbrž potomci, kteří svým jménem naznačují svůj neblahý budoucí osud. Následně se manželka svévolně od svého muže odloučí a hledá své štěstí opět v prostituci. Stejně tak již mnohokrát v minulosti jednal izraelský národ, když se stále znova od svého Boha nevěrně odlučoval a hledal svou záchranu v pohanských náboženstvích. Přes hluboké pokoření a zranění se však opuštěný manžel opět uchází o svou ženu. Stejně tak Hospodin se stále znovu vrací k nevěrnému národu a sebepokořujícím způsobem prosí o jeho věrnost a projevy lásky.

Jizreel

Prvnímu dítěti dává Ozeáš jméno Jizreel. Pro každého současného Izraelitu bylo toto jméno planiny v severním Izraeli spjata s krvavými událostmi nástupu zakladatele současné královské dynastie, Jehúa, na trůn. Uzurpoval jej na pokyn proroka Elizea, nicméně ve své nebyvalé krutosti povraždil všechny, kteří byli byť i jen vzdáleně spřízněni s minulou královskou dynastií. Desítky nevinných proliły

Prorok Ozeáš
– malba ze začátku
14. stol od Duccia

tehdy svou krev. Jehúova bezohledná krutost se stala později symbolem svévolnosti králů, kteří se více spoléhali na sílu moci a zbraní, než na důvěru v Hospodina. Prorok však chce říci v Božím vnuknutí více. Důrazně poukazuje na to, že žádný skutek není bez následků, především když tento skutek je nerozlučně spjat s počátkem nějaké nové skutečnosti. Jehú měl očistit pošpiněný náboženský život národa svým příkladem důsledné věrnosti k Bohu. On však náboženskou reformu započíná krutým vražděním, které se dá těžko ospravedlnit náboženským nadšením. Navíc král sám později neslouží Hospodinu věrně a výlučně. Jehú, jehož přímý potomek nyní sedí na izraelském trůně, tak vložil do základů svého království krutost, svévolnost a nevinnou krev. Následky těchto nespravedlností již čekají za dveřmi. Prolévání nevinné krve v Jizreelu se bude brzy opakovat, nyní však ze strany agresivních a krutých Asyřanů.

Lórucháma

Hebrejské slovo „rechem“ původně znamená „mateřské lůno“. Přeneseně pak znamená „slitování“, „omilostnění“. Ve slově však především zaznívá mateřská opatrující a milující péče. Předpona „ló“ pak značí zápornku. Toto jméno tedy můžeme volněji přeložit i jako neopatrovaná, nechráněná. Hospodinova mateřská láska a pozorná péče vůči svému národu bude brzy pro samé nevěrnosti lidu odňata a Izrael tak bude vydán nechráněný napospas násilné dobovačné Asýrii. Neláska a nevěrnost lidu k Bohu brzy bude mít hrozná následky, při kterých si teprve uvědomí nutnost Boží ochraňující láskyplné péče pro své bezpečí a štěstí.

Lóamí

Asi nejhorší následky modlářské nevěry Izraele věští jméno třetího prorokova dítěte. Jméno můžeme přeložit „není to můj lid“. Je to výrok soudu nad zpronevěřilým národem, který měl být „lidem Bohu patřícím jako vlastnictví“. Hospodinova trpělivost je již vyčerpána, zřídka se svého vlastnictví, národ bude vydán do krutého vlastnictví jiného národa, který s ním bude nakládat sobecky a bezohledně.